

HASAN ATILLA UĞUR

DÜN BUGÜN YARIN

DESTEK YAYINLARI: 1095
ARAŐTIRMA: 259

HASAN ATILLA UĞUR / DÜN BUGÜN YARIN

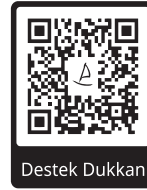
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2019 (2.000 Adet)
3.-8. Baskı: Mayıs 2019
9.-10. Baskı: Haziran 2019
Genişletilmiş 11.-12. Baskı: Kasım 2019
13. Baskı: Ocak 2020
14. Baskı: Nisan 2020
15. Baskı: Eylül 2020
16. Baskı: Şubat 2021
17. Baskı: Mayıs 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-577-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

HASAN ATILLA UĞUR

DÜN
BUGÜN
YARIN

BU KIRK YILLIK UYKUDAN UYANMA VAKTİ GELDİ!

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
Onurlu Ama Zor İş!.....	13
81 Milimetrelik Havan.....	16
Tüfek Bombası	19
Sigara Bağımlılığı	21
Terör Örgütünün İyisi Kötüsü Olmaz.....	23
Günahsız Kadını Katlettiler	26
Vergi (!) Listesi.....	29
Eğitim Kurumları Hedefte	30
Lojmana Roketli Saldırı	33
Sel Felaketi.....	35
Kan Davası	37
İsrail Görevi ve Hamursuz Bayramı	39
Dilayla	46
İslam Ülkeleri Ateş İçinde.....	48
Kudüs ve Gazze (Kan ve Gözyaşı).....	50
Çınar 16 Dinlemede.....	54

Antalya	57
Oğlumun Israrı Oyunu Bozdu	61
Kut-ül Ammare Zaferi.....	64
Sykes-Picot	66
Teknik İstihbarat.....	68
Bir Ermeni ile Paris’te Ne Konuřtuk.....	71
Çuval	74
Annan Planı	76
Fetö ile Mücadele (Erken Uyarı).....	78
15 Temmuz 2016	83
Çanakkale	86
Çanakkale Destanının Meczup Rehberleri.....	89
Çanakkale Zaferi’nin Gerçek Yüzü	91
Namık Kemal	94
PKK Terörü ve İhanet Süreci	98
Ergenekon Kumpası.....	105
Metris’ten Tekirdađ’a	111
Tekirdađ F Tipi Cezaevi	112
Arap Hayranlığımız.....	116
Nâzım Hikmet Konusu.....	119
Kimler Kimler Vardı	121
Kim Bu Azılı Terörist?	123
Salatanın Mucizevi İşlevi	125
Duruřmalar Bařlıyor	126

Reichstag (Parlamento) Yangını	128
Vatanseverler Zorluklara Karşı	131
Sanık Kim Yargıç Kim?.....	133
Türk Ne Demek?	136
Gizli (Kırlı) Tanık.....	139
Teröristlere Uyşturucu Ziyafeti!	141
Kâşif Kozinođlu.....	143
Dışarısı ve Komuta Çadırı.....	147
Adalet Bakanı da Kim Oluyor!.....	149
Sözde Karar.....	152
Sözde Karar Sonrasında	154
Çözüm.....	156
Yazar Hakkında	160

Önsöz

Yaşadığımız öyle olaylar vardır ki, bunların büyük çoğunluğu hiç kimsenin bilgisi olmadan, bizimle birlikte mezara kadar gider. Bir kısmı “devlet sırrı” gerekçesi ile bir kısmı da “Açıklaşırsa herkes beni eleştirir” vs. gibi bahaneler ile kaybolurlar. Aslında, insanların yaşadıkları sıra dışı hususları yazmaları ve anlatmaları çok önemlidir. Bunları, milletin bilgisine sunmak, yakın tarihimizde neler olduğunu bizzat yaşayanların ağzından öğrenmelerini sağlayacaktır.

Ben, sıra dışı bir hayat yaşadığına inananlardanım. Bundan dolayı da kendimi çok şanslı hissediyorum. Atatürk ve Cumhuriyet’e gönülden bağlı ve Allah’a inanan, Anadolu Müslümanlığını içselleştirmiş, memur bir ailenin çocuğuyum. Hırsızlığı ve haksızlığı günahtan ziyade ayıp sayan bir ortamda yetiştim. *Tom Miks, Teksas, Kinova, Kaptan Swing, Tom Braks, Zagor ve Tenten* gibi çizgi romanları okudum. Misket, dalya ve saklambaç oynadım. Mahalle aralarında top koşturdum. Artist resimleri biriktirdim. Şans-talih-kader-kismet sattım yaz tatillerinde. Yazın, açık hava sinemalarına gidip, efsane Hint filmlerini izledim, ay çekirdeği çitleyerek. Rahmetli dayım Muammer Tümen’in müdürlüğünü yaptığı Ankara Sanat Tiyatrosu’nda (AST) Fikret Hakan ve Rana Cabbar gibi büyük ustaların oyunlarını seyrettim.

Futbol maçını izlemek için, sabahın köründe stada gittim. 25 kuruşa beş dakikalığına bisiklet kiraladım. İlkokulda âşık oldum, bütün yaşıtılarım gibi. Milli bayramlarda, stad-yumlardaki törenlere katıldım. Geceleri, coşkulu fener alaylarını izledim. Kimsenin birbirinin inancına, yaşam tarzına karışmadığı, M. Kemal Atatürk'e sövmediği, camileri tarikat yuvası haline getirmediği zamanlarda büyüklerimle beraber, cuma namazlarına, bayram namazlarına gittim. Bayram namazı öncesinde, “Camide yer kalmaz, erken gidelim” diyen amcam ile kilitli olan cami kapısında imam ve müezzini beklediğimiz zamanlar oldu.

Öğretmenlerin değerinin çok yüksek olduğu ve bunun herkesçe kabul gördüğü bir dönemde, ilkokul ve ortaokulda öğrenim gördüm. Kitabın kıt olduğu ama Cumhuriyet sevdalısı öğretmenlerin, ülkenin geleceği olan öğrencilerine, büyük coşku ve özveriyle vatan ve Cumhuriyet sevgisini öğrettikleri yıllardı.

Kıbrıs Barış Harekâtı sırasında, insanların Alevi, Sünni, Türk, Kürt, sağcı veya solcu demeden “Bizi de askere alın” diye askerlik şubelerinin önünde uzun kuyruklar oluşturduklarını izledim. Milletin tamamının Kurtuluş Savaşı'ndaki gibi, söz konusu vatan olunca, tek vücut olduklarını gördüm.

İşte, böyle bir ortamda, iklimde büyüdüm. Sonra, Kuleli Askeri Lisesi ve Kara Harp Okulu günleri geldi. 1979 yılında jandarma teğmen rütbesi ile Türk Ordusu saflarına katıldım. Dünyada ve Türkiye'de “terör” belasının zirveye doğru tırmanmaya başladığı bir dönemdi. 21 yaşında idim ve aynı, bugün olduğu gibi vatan, millet ve Atatürk sevgisi ile dolu bir insandım. Başta, Foça komando eğitimi olmak üzere, bazı

özel kursları başarı ile tamamladıktan sonra, “mektebi asli” diye tabir edilen kıtaya, yani sahaya çıktım.

İşte, kitabımda anlatacağım olaylar, bire bir yaşadığım ve bazıları trajikomik, bazıları mucizevi, bazıları ise terörle mücadelenin olmaz ise olmaz çatışma olayları ile esir evi anılarımdır. Olaylar arasına da zaman zaman önemli tarihi bilgiler de katmaya çalıştım.

Bu kitabı yazarken, yaşadığım olaylarda, yanı başımda olan kahraman silah arkadaşlarım ile görüştim. Hatıralarımı tazeledim. Katkılarından dolayı hepsine teşekkür ederim. Eski notlarımı gözden geçirme fırsatı buldum. Ayrıca bana göre âlim sıfatını çok hak eden, değerli devre arkadaşım emekli General Osman Aydoğan'ın kendisine ait www.sehriyar.info web adresinde yer alan edebiyat, tarih ve gündeme dair yazılarından da büyük istifade ettim. Kendisine şükranlarımı sunuyorum. Elbette, beni bu işe teşvik eden, hatta basıncı yapan, oğullarım Oğuzhan Uğur ve Tuğrul Uğur ile, bana uygun çalışma ortamı yaratan, sevgili eşim Pakize Uğur'a da çok teşekkür ediyorum.

Onurlu Ama Zor İş!

Asker olmak, polis olmak ya da istihbarat hizmetlerinde görev yapmak, son derece onurludur ama zordur. Bazıları, bu vazifelerin maaş karşılığında yapılan normal işlerden olduğunu zannederler.

Ancak, hiç de öyle değildir. Öncelikle, engin bir vatan sevgisi gerektirir. Cesaret, akıl ve fedakârlık ister. Sabırlı ve çilekeş ailelere sahip olmak ister. İşte, bu nedenle zor iştir. Hele de terörle mücadelenin tam ortasında olmak, sağlam kişilik ister, adamlık gerektirir. Elbette, Türk milleti bunları bilir, saygısını ve sevgisini her durumda gösterir, hissettirir. Milletin destek ve sevgisi bizler için en büyük ödüldür.

1984 yılında, ilk oğlum dünyaya geldi. Terörle mücadele görevinde olduğum için, ancak altı ay sonra onu görebildim. Sonra eşim ve oğlumun yanıma getirdim. Tunceli Hozat'ta komando birliğinin komutanıydım. Operasyonlara gece yarısında çıkıyoruz, haftalarca eve dönmüyoruz. Göreve çıkmadan önce, iyice dinlenmek son derece önemlidir. Ama, ben o konuda çok şanssızdım. Çünkü, evdeki bebek görünümlü canavar (!) benim evden çıkacağım dakikaya kadar devamlı ağlıyor, bas bas bağırdı. Tam ben

kapıdan çıkarken susup, uyuyordu. Bugün, kendisine bunları anlattığımızda yine hain hain (!) gülümsüyor.

1985 yılı kış ayları. Birliğim ile birlikte karlı bir arazide operasyundayız. Hava puslu, her yer kar. Kritik bir mağaraya doğru yöneldik. İçeride terörist bulunabileceğini değerlendirdiğimiz için, ben iki personelimi yanıma alarak mağaranın üst kısmındaki kayalığa tırmanmaya başladım. Tam o sırada, ayağım kaydı ve oldukça yüksekten aşağı düştüm. Sonrasında bayılmışım. Sol kolum omuzdan dirseğe kadar parçalı şekilde kırılmış.

O tarihlerde helikopterimiz sınırlı sayıda. Alay komutanımıza telsiz ile bilgi verildiğinde elindeki tek helikopteri bize gönderdi. Beni Elazığ Askeri Hastanesi'ne götürdüler. Ben bunları yaşarken, eşim üst kat komşumuzda misafirlikte imiş. Komşumuzun çocuğu eve gelmiş ve “Anne biliyor musun Atilla Üsteğmen ağır yaralanmış” deyince, eşim bir anda on yıl birden yaşlanmış. Dedim ya, zor iştir diye. Özellikle, eşlerimizin ve annelerimizin durumu daha da zordur. “Görevden sağ salim dönebilecek mi?” endişesini yıllarca yaşamak zorundadırlar.

Bunu dile getirmezler elbet, ama içlerinde hep o korkunun olduğunu hemen anlarsınız. Çocuklarınız iki veya üç yılda bir okul ve şehir değiştirir, öğretmen ve arkadaş değiştirir. Eşleriniz devamlı ev taşımaya hazırdır. Dini, milli bayram günlerinde veya hafta sonu tatillerinde herkes anne babasının yanında iken, onlar sizin yüzünüze hasret kalırlar.

Kitabımın hemen başında, bunları ağlayıp sızlanmak için yazmadım. Bizler evlerimizde huzur içinde yaşayabiliyorsak bunu, asker, polis, MİT görevlisi insanlarımıza borçluyuz.

Devletin o kurumları, milletin sigortasıdır. İşte, bu yüzden bahse konu kurumların, Cumhuriyet ve Atatürk düşmanlarına ve terör oluşumlarına teslim olmaması için, çok dikkatli olmalıyız. Devlet ve millet bu kurumlara personel yetiştiren güzide okullarımızı vatansever, Atatürkçü ve bilime susamış gençlerimizle donatmalıdır. İşte, o zaman ne FETÖ ne de başka bir ihanet şebekesi, karşımıza asker ya da polis üniforması ile çıkabilir.

81 Milimetrelilik Havan

1991 yılı. Nevşehir Jandarma Komando Birliđi'nde birlik komutanıyım. Dođu ve Güneydođu Anadolu'da, taşeron terör örgütü PKK her yeri kan gölüne çevirmiş, kendisine biat etmeyen Kürt kökenli vatandaşlarımıza büyük saldırılar gerçekleştiriyor, köyleri yakıp yıkıyor, çocuk, kadın, yaşlı demeden katliam yapıyor. İşte, böyle bir ortamda, Ankaradan gelen emir ile, Bitlis'in Hizan ilçesine intikal ettik. Bizim Hizan'a intikalimizden kısa bir süre önce terör örgütü ilçeye baskın düzenlemiş, jandarma komutanlığına saldırmış, şehit ve yaralılarımız var. İlçedeki işbirlikçileriyle meydanda halay bile çekmişler, kaymakamın lojmanını roketlemişler. İlçe girişinde bulunan bir öğrenci yurduna yerleştik. Yurt binasının çevresine mevziler kazdık, kum torbaları döşedik.

İlk günün gecesi harita üzerinde muhtemel terörist yuvalarını tespit etmek için çalışıyoruz. Operasyon planlıyoruz. Binanın bahçesine de o dönemde etkili silahlardan olan 81 milimetrelilik havan silahını kurduk. Bir anda ilçenin elektriği kesiliverdi. PKK ilçe halkına sözde gücünü göstermek ve bize "Hoş geldin" demek için taciz atışına başladı. Diđer taraftan dinleyebildiğimiz telsizleri ile bize "Teslim olun" çağırısı yapıyorlardı. Benim ülkemde benim toprağımda bize

sözde savaşçılık taşıyorlardı. Elbette hazırlıklı idik. Zayıf vermeden çok daha yoğun ve isabetli atışlar ile kısa sürede teröristleri darmadağın ettik. Dağlık alana kaçıştılar.

Temas kesilmişti ancak çevremizi görebilmek amacı ile havanın aydınlatma mermisini kullanmak için emir verdim. Aydınlatma mermisi beyaz renklidir. Tapasının ucunda zaman ayarlaması vardır. Tim komutanı birinci mermiyi attı ortalık gündüz gibi oldu. İkinci mermiyi hazırladı. Ve ateşledi... Personelim ve ben başımız yukarıda ne zaman patlayacak diye havaya bakıyoruz... Tık yok. Kocaman mermi gitti ama ses yok patlama yok. Şaşkınlık içindeyiz. Biraz sonra 250-300 metre kadar uzağımızdaki yerleşim yerinden feryatlar yükseldi, ne olduğunu anlamak için hemen rütbelilerden oluşan bir unsuru sesin geldiği yere sevk ettim.

Heyecanlı bekleyiş ile geçen yaklaşık on dakika sonra gönderdiğim ekip yanlarında birkaç köylü ile birlikte geri döndü. Ekip komutanının elinde bizim aydınlatma mermisi. Koca mermi kıpkırmızı olmuş yani beyaz olan renge yoğun kırmızılık bulaşmış.

Yüreğim hızla atarken bağırdım “Ne oldu?” diye. Tim komutanının yanında gelen 45 yaşlarındaki köylü “Vallahi komutan biz evin mutfağında bir sininin başına oturmuş birkaç lokma bir şey yiyorduk, bir anda tavandan güm diye bir şey girdi” dedi.

Beynimden vurulmuşa döndüm. Attığımız aydınlatma mermisi olduğu gibi eve insanların üzerine düşmüş, onları yaralamış ve hatta öldürmüş, onların kanına bulanmış diye düşündüm. İçim yandı günahsız vatandaşlarımıza zarar verdik diye, dehşete kapıldım. Ama baktım ki ne köylüde ne de tim komutanında bir üzüntü veya moral bozukluğu var.

Durumumu anlayan köylü vatandaş sözlerine devam etti: “Komutan merak etme, olan bizim on kiloluk salça teneke-mize oldu” dedi. Astsubayım ikinci mermiyi atmadan önce zaman ayarlamasını yapmayı unutmuş, bu nedenle mermi havada patlamadan gitmiş ve bir evin tavanını delip yemek yiyen insanların hemen yanında salça tenekesinin içine dalmış, bu yüzden de kıpkırmızı olmuş. Nasıl şükrettiğimi ve sonrasında nasıl sevdiğimi anlatamam. Terörle mücadele ortamlarında zaman zaman da bu tür hadiseler yaşanır. Bazıları bunları anlatırlarsa kahramanlıklarına hanel geleceğini sanırlar oysa tam tersidir.

Tüfek Bombası

1992 yılının bahar aylarındayız. Kahramanmaraş Ekinözü ilçesi Ilıcalar mevkiinde karargâh kurduk. Terör örgütü adı gibi kahraman ve vatansever insanlarımızın bulunduğu bu ilimize sızmış, eylemlere başlamıştı. Üs bölgemizde operasyon hazırlıkları yapıyoruz.

Kalabalık bir terörist grubunun Göksun ilçesi Tekir Jandarma Karakolu'na roketli saldırı düzenlediği, sonrasında dağlık alana kaçtığına dair bilgi geldi. Birlik envanterine yeni giren ve eğitimini yaptığımız tüfek bombalarını hazırladık. Bomba atar el kundağı sökildükten sonra tüfeğe monte ettiğimiz bir aparat. Mermileri ise tahrip, sis ve eğitim amaçlı. Bolca mühimmat almaları için emir verdim. Zaten hazır durumdayız, hemen yola çıktık. Suçatı denilen yere geldiğimizde köylü vatandaşlarımızın tarif ettikleri istikamete doğru ilerlemeye başladık. Bize teröristlerin kaçtıkları yönü gösteren vatandaşlarımızın ellerinde av tüfekleri olduğu halde “Ne olur bizi de götür komutanım” diye yalvarmalarını ve onların gözündeki vatan sevgisini hiç unutamam.

Gece boyunca yağmur yağdığı için ıslak toprakta ayak izlerini seçebiliyorduk. Takibe başladık. Fidanlık olarak adlandırılan yere geldiğimizde birden cayırtı koştı. Yan ateşine